

Arrest

nr. 117 468 van 23 januari 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Malawische nationaliteit te zijn, op 5 december 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 29 november 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 12 december 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. JP LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van Advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 14 september 2012 dient verzoekster een asielaanvraag in. Verzoekster was in het bezit van een origineel paspoort met een geldig Frans Schengenvisum voor haarzelf en haar dochter. Dienvolgens werd op grond van artikel 9.4 van de Verordening 343/2003 (EG) van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling voor een asielerzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin II-verordening), een overnameverzoek aan de Franse autoriteiten gericht. Op 23 november 2012 willigden de Franse autoriteiten het verzoek tot overname van verzoekster en haar dochter in.

1.2. Op 29 november 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). De beslissing die dezelfde dag ter kennis wordt gebracht aan verzoekster is de thans bestreden beslissing en luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd aan de genaamde (...) geboren te (...), op (...) van nationaliteit: Malawi die een asielaanvraag ingediend heeft. REDEN VAN DE BESLISSING :Betrokkene verklaarde dat zij op 08.09.2012 is toegekomen in België. Zes dagen later, op 14.09.2012, vroeg betrokkene het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het staatsburgerschap van Malawi te bezitten en geboren te zijn in “Blantyre” op 21.12.1977. Betrokkene verklaarde tijdens haar gehoor op de DVZ van 20.09.2012 dat dit haar eerste asielaanvraag in België is en dat ze nooit eerder ergens asiel heeft gevraagd. Betrokkene verklaarde tijdens haar gehoor dat ze op 07.09.2012 vanuit Malawi per vliegtuig naar Adis Abeba reisde vanwaar ze per vliegtuig naar Brussel (België) reisde en op 08.09.2012 zou zijn aangekomen. Zes dagen later, op 14.09.2012, vroeg betrokkene het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het grondgebied van de Lid-Staten niet verlaten te hebben. Betrokkene legde bij de inschrijving van haar asielaanvraag een origineel paspoort van Malawi (MA198854) voor met een Frans Schengenvisum (501700322) evenals een origineel paspoort van Malawi (MA196927) met een Frans Schengenvisum (501700323) voor haar dochter (...) (°...). Rekening houdende met het gegeven dat betrokkene op het moment van haar asielaanvraag in België op 14.09.2012 in het bezit bleek te zijn van een geldig Frans Schengenvisum voor haarzelf en haar dochter, werd op 27.09.2012 voor betrokkene en haar minderjarige dochter (...) (°...) een overnameverzoek aan de Franse autoriteiten gestuurd op basis van art. 9 § 4 van de Verordening van de Raad (EG) n° 343/2003 van 18.02.2003 (verder Dublin-II-Verordening). Op 23.11.2012 willigden de Franse autoriteiten het verzoek tot overname van betrokkene en haar minderjarige dochter in op basis van art. 9 § 2 van de Dublin-II-Verordening waarin gesteld wordt dat “wanneer de asielzoeker houder is van een geldig visum, is de lidstaat die dit visum heeft afgegeven, verantwoordelijk voor de behandeling van het asielverzoek, tenzij de betrokken lidstaat bij de afgifte van dit visum optrad als vertegenwoordiger of op grond van een schriftelijke machtiging van een andere lidstaat. In dat geval is deze laatste lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het asielverzoek”. Bijgevolg is Frankrijk de verantwoordelijke Lid-Staat voor de behandeling van het asielverzoek van betrokkene. Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Frankrijk voor de behandeling van betrokkene haar asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Frankrijk een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van haar asielaanvraag minder waarborgen in Frankrijk dan in België zou genieten. Frankrijk heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Franse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Frankrijk een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Franse autoriteiten. Betrokkene slaagt er derhalve niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Frankrijk haar zal repatriëren en dat zij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM of dat er een risico bestaat dat de Franse autoriteiten haar zouden repatriëren naar het land waarvan zij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar zij haar gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of zij al dan niet bescherming behoeft. Met betrekking tot de vraag of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Franse autoriteiten die een verzet tegen een mogelijke overdracht naar Frankrijk zouden rechtvaardigen stelde betrokkene dat er geen dergelijke redenen zijn (DVZ, vraag 27). Op basis van de door betrokkene aangehaalde verklaringen en elementen kan er geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Franse autoriteiten, op haar leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in haar zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de

asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Frankrijk er toe zal leiden dat zij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan zij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar zij haar gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Franse autoriteiten haar zouden repatriëren naar het land waarvan zij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar zij haar gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of zij al dan niet bescherming behoeft. Betrokkene maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat Frankrijk de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Met betrekking tot de vraag naar familieleden in België of Europa verklaarde betrokkene dat haar man in België zou wonen (DVZ, vraag 22 & 23). Familieleden in Europa verklaarde betrokkene niet te hebben (DVZ, vraag 24). Met betrekking tot haar man die in België zou wonen verklaarde betrokkene dat deze sinds 2009 als asielzoeker in België zou wonen (DVZ, vraag 22). Met betrekking tot haar verklaarde man, (...) (o.v. 6.535.564) en met wie ze sinds 2003 gehuwd zou zijn, dient te worden opgemerkt dat uit het administratief dossier van haar verklaarde man blijkt dat de Commissaris-generaal op 10.02.2011 inzake deze laatste asielaanvraag van betrokkene verklaarde man de beslissing nam dat de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan betrokkene geweigerd werd. Het door betrokkene verklaarde echtgenoot tegen deze beslissing ingestelde beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwisting (RVV) werd op 22.09.2011 door de RVV verworpen. Eerder had het CGVS inzake de eerste asielaanvraag van betrokkene op 01.03.2010 reeds een beslissing tot weigering tot toekenning van het statuut van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen waarbij de RVV op 13.07.2010 het door betrokkene ingestelde beroep tegen deze beslissing van het CGVS verwierp. De persoon waarmee betrokkene verklaarde gehuwd te zijn, is derhalve niet erkend in de hoedanigheid van vluchteling onder de Vluchtelingenconventie van Genève. De persoon waarvan betrokkene verklaarde dat het haar man betreft, blijkt bovendien niet in het bezit te zijn van een verblijfsvergunning of een legaal verblijf in België. Derhalve is dit verblijf de facto illegaal is. Bovendien wordt op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt dat betrokkene op enig vlak afhankelijk zou zijn van de hulp (financieel, medisch...) van haar verklaarde echtgenoot die niet legaal in België verblijft. Bovendien dient te worden opgemerkt dat buiten de verklaringen van betrokkene dat haar man, met wie ze wettelijk gehuwd zou zijn, in België verblijft, deze verklaarde familieband tussen betrokkene en haar verklaarde echtgenoot op geen enkele wijze met concrete bewijzen wordt aangetoond. Rekening houdende met het voorgaande is een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 7, art. 8 of art.15 van de Dublin-II Verordening dan ook niet aan de orde. Tijdens haar gehoor op de DVZ van 20.09.2012 werd aan betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) zij precies in België asiel vroeg. Betrokkene verklaarde dat dit was omdat haar man hier woont. Met betrekking tot haar verklaarde man die in België zou wonen, dient te worden opgemerkt dat zoals hierboven reeds werd uiteengezet betrokkene verklaarde man niet over een verblijfsvergunning of een legaal wettelijk statuut in België blijkt te beschikken. Het volgen van betrokkene in haar keuze van het land waar zij asiel wil vragen omdat haar man er zou wonen zou bovendien neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-II-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om haar asielaanvraag in België te behandelen. Dat betrokkene specifiek in België asiel wil aanvragen omdat haar verklaarde man hier zou verblijven, doet trouwens vermoeden dat betrokkene de asielprocedure op oneigenlijke wijze tracht te gebruiken als kanaal voor gezinshereniging. Met betrekking daartoe dient te worden opgemerkt dat de Belgische asielprocedure dient om bescherming te bieden aan mensen die hun land omwille van een gegronde vrees voor vervolging, zoals omschreven in de Vluchtelingenconventie van Genève, zijn ontvlucht en dit omwille van één van de motieven van de Vluchtelingenconventie of om mensen bescherming te bieden die in hun land van herkomst een reëel risico lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De asielprocedure gebruiken als kanaal voor gezinshereniging valt echter buiten het toepassingsgebied van de asielprocedure en is een manifest misbruik van deze asielprocedure. Gevraagd naar haar gezondheidstoestand stelde betrokkene tijdens haar gehoor op de DVZ van 20.09.2012 ze sinds zes jaar HIV zou hebben, rugproblemen heeft en irritatie aan haar ogen (DVZ, vraag 27). Echter, in het administratief dossier van betrokkene is geen enkel medisch document aanwezig dat deze verklaringen staft. Met betrekking tot deze motieven, met name dat ze HIV heeft sinds 6 jaar, rugproblemen en irritatie aan haar ogen, dient te worden opgemerkt dat deze niet in overweging worden genomen in het kader van de Dublin-II-procedure. Deze doen

namelijk geen afbreuk aan het gegeven dat Frankrijk de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Bovendien wordt niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet op medische verzorging kan rekenen in Frankrijk indien dit nodig zou zijn, noch wordt aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Integendeel, betrokkene reisde zelf met haar dochter per vliegtuig van Malawi via Adis Abeba naar België zodat het niet aannemelijk is dat een reis van België naar Frankrijk niet mogelijk zou zijn. Gelet op al deze elementen, is er dan ook geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3 § 2, art. 7 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343/2003. België is dan ook niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Frankrijk toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 9 § 2 van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18.02.2003. Betrokkene zal met haar dochter overgedragen worden aan de bevoegde Franse autoriteiten in Frankrijk."

1.3. Tegen deze beslissing dient verzoekster een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging in bij uiterst dringende noodzakelijkheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 29 november 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris tevens een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats.

De vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bijlage 26^{quater} bij uiterst dringende noodzakelijkheid is verworpen bij arrest nr. 93.045 van 6 december 2012. Verzoekster werd op 11 december 2012 overgebracht naar de Franse grens.

2. Over de ontvankelijkheid

Ter terechtzitting van 15 januari 2015 stelt de raadsman van verzoekster dat zij is vertrokken; dat het bevel is uitgevoerd en dat de zaak aldus zonder voorwerp is geworden.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekster gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

Ter terechtzitting is gebleken dat verzoekster is vertrokken. Uit voormeld gegeven blijkt dat de bestreden beslissing volledige uitvoering heeft gekregen en hierdoor uit het rechtsverkeer is verdwenen. Er blijkt derhalve niet dat verzoekster nog enig actueel belang heeft bij de vernietiging van de bestreden beslissing.

Het beroep tot nietigverklaring is bijgevolg onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend veertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER